

Arrest

nr. 293 149 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 november 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 november 2020 om internationale bescherming. Op 10 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X 2000 geboren in Hamad Agha, Ninewa. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. Uw vader leerde u een beetje lezen en

schrijven en u hielp hem met het verzorgen van de schapen. U woonde tot de inval van de Islamitische Staat (IS), die plaatsvond in augustus 2014, in het dorp. U vluchtte samen met de rest van uw gezin naar Zakho. Jullie verbleven er in een verlaten woning en voelden zich niet welkom door de lokale bevolking, waarop jullie besloten om begin 2017, nadat de Peshmerga IS uit de regio had verdreven, terug te keren naar het dorp. U ging wederom als herder aan de slag. Op 16 oktober 2017 nam Hashed el Shaabi de controle over van de Peshmerga in de regio. Hashed el Shaabi kwam geregeld het dorp binnen en stal een schaap of geit of bediende zich van sigaretten of andere goederen zonder te betalen. Begin oktober 2020 sprak Hashed el Shaabi uw vader twee keer aan met de eis dat u zich bij hen zou aansluiten. Uw vader wilde dit niet en jullie besloten de regio te verlaten.

U vertrok samen met de rest van het gezin op 22 oktober 2020 uit het dorp. Uw oom kwam jullie ophalen en voerde jullie via Mosul naar Zakho waar jullie even in een hotel verbleven. Uw vader kende een aantal mensen die zich met smokkel bezig hielden en jullie werden naar Silopi in Turkije gebracht. In Turkije raakte u van de rest van de familie gescheiden. De smokkelaar wilde dat u in een vrachtwagen instapte en de rest van de familie in een andere vrachtwagen. U zou uw ouders en de rest van het gezin ergens in Europa terug ontmoeten. U kwam op 5 november 2020 aan in België en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw identiteitskaart en een document van de tracingdienst van het Rode Kruis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer naar Irak gerekruteerd te worden door Hashed el Shaabi. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, d.d. 23 juni 2017) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kon overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan haar activiteiten. Er werd daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten werden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap opleverde. Ook nu ontbreekt het de PMU niet aan manschappen (zie infomap). Bovendien stelde u de groepering in uw regio voor als een sjiitische groepering die een hekel had aan Koerden en aan soennieten. Ze reden rond in de regio met vlaggen waarop de beeltenissen van Hoessein en Ali te zien zijn (CGVS p.13). Er kunnen zich bijgevolg vragen gesteld worden waarom men u, een soennitische Koerd, zou verplichten zich aan te sluiten (CGVS p.10). U werd dit voorgelegd. Uw antwoorden hierop konden verre van overtuigen. U stelde dat ze iedereen rekruteerden, van Basra tot in Iran. U moest in Syrië gaan vechten en stelde dat u geëlimineerd zou worden als u niet meewerkte (CGVS p.13). Aangezien Hashed el Shaabi over voldoende manschappen beschikt die zich vrijwillig komen melden, is het slechts zeer weinig geloofwaardig dat ze soennitische Koerden zouden verplichten mee te strijden. U stelde dat Hashed el Shaabi al sinds 2017 de controle over de regio in handen heeft. U en de rest van de dorpelingen werden af en toe lastig gevallen door de groepering; zo stalen ze schapen of geiten of namen sigaretten en andere goederen mee uit de winkels zonder te betalen (CGVS p.12, p.18). Dergelijke handelingen zijn onvoldoende ernstig om te kwalificeren als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U heeft persoonlijk geen andere problemen gehad met Hashed el Shaabi (CGVS p.12).

U kan evenmin overtuigen over het verloop van het contact tussen uw vader en de leden van Hashed el Shaabi. U verklaarde dat Hashed el Shaabi uw vader eind september of begin oktober 2020 aangesproken

had. Ze wilden dat u zich bij hen aansloot. U verklaarde dat Hashed uw vader in het totaal twee keer benaderde. U heeft er vreemd genoeg geen idee van wat er precies tussen uw vader en de leden van de groepering gezegd of afgesproken werd. U wist niet of uw vader al dan niet instemde met het voorstel van Hashed, of hij eventueel een excuus verzong of dat hij weigerde dat u zou deelnemen. U wist evenmin waar en wanneer u zich zou moeten melden (CGVS p.13, p.14). Dit alles is hoogst merkwaardig. Over het tweede gesprek had u ook geen informatie (CGVS p.14). Aangezien uw rekrutering de reden zou zijn geweest waarom u en uw familie besloten het land te verlaten, kan er verwacht worden dat u hier meer over zou kunnen vertellen. Meer nog, hoewel uw vader reeds begin oktober zou zijn aangesproken door Hashed el Shaabi werd u hier pas een kleine maand later van op de hoogte gebracht door uw moeder (CGVS p.12). Ook dit mag verbazen. In de periode tussen het eerste gesprek en het vertrek werkte u bovendien gewoon verder in de velden met de schapen. Het spreekt voor zich dat u in die hoedanigheid een gemakkelijk doelwit was. Het is bijgevolg bijzonder bevreemdend dat uw vader u niet zou hebben ingelicht over het gevaar dat u liep in de velden en de extra voorzichtigheid die u aan de dag diende te leggen wanneer u in aanraking zou komen met leden van Hashed el Shaabi. U verklaarde dat de leden van Hashed u nooit persoonlijk aangesproken hebben om u uit te nodigen om u bij hen aan te sluiten. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen. Moest men dermate geïnteresseerd geweest zijn in u kan er aangenomen worden dat ze u wel de vraag zouden stellen of u zich wenste aan te sluiten of u eventueel dwingen wanneer u op het veld aan het werk was. Er heeft zich niets in die trant voorgedaan. Voorts is het opmerkelijk dat ze enkel in u geïnteresseerd waren en niet zozeer in uw broer, die toch slechts een jaar jonger was en in 2020 dan ook al 19 jaar was (CGVS p.14). Uit dit alles blijkt dat u niet kan aannemelijk maken dat Hashed el Shaabi u wilde rekruteren.

U verklaarde verder dat u uw familie onderweg verloren bent en dat het contact tot op de dag van vandaag verbroken is. Ook hier kan u niet overtuigen. U bent volgens uw verklaringen samen met uw ouders, uw broers en uw zus vertrokken uit het dorp en naar Turkije gereisd. Op het moment dat jullie de vrachtwagen dienden te betreden, wilde de smokkelaar dat u in één vrachtwagen plaatsnam en de rest van uw familie in de andere vrachtwagen (CGVS p.15). U werd verteld dat jullie elkaar in 'een veilig land' terug zouden zien. U wist niet in welk land. U had het klaarblijkelijk niet gevraagd (CGVS p.15, p.16). Dat u, rekening houdend met de risico's die dergelijke reis met zich meebrengen en de mogelijkheid om van elkaar gescheiden te geraken, op geen enkele manier iets met uw ouders had afgesproken om elkaar terug te vinden moest er iets mislopen (CGVS p.16), is weinig geloofwaardig. U kwam niet verder dan aan te geven dat jullie Irak wilden verlaten en naar een veilig land wensten te gaan (CGVS p.16). U had zelf een gsm, maar geen sim-kaart, zo verklaarde u. U gebruikte het toestel enkel om muziek mee te luisteren (CGVS p.16). Hoewel uw vader een smartphone had waar hij allerlei informatie op bewaarde, had u volgens uw beweringen zijn gsm-nummer niet. U zou het telefoonnummer van uw vader of van iemand anders met wie u contact kon opnemen als het verkeerd zou lopen, evenmin hebben opgeslagen (CGVS p.16). U verklaarde dat u van het platteland kwam en niet met gsm's kon werken (CGVS p.16). Dit alles kan niet overtuigen. Als u muziek kan beluisteren via een gsm kan er vanuit gegaan worden dat u – of uw vader- eveneens telefoonnummers op het toestel kan opslaan. U werd verder gevraagd wat u sinds uw aankomst in België ondernomen had om uw familie terug te vinden. U had nog niets gedaan, zo verklaarde u. U bent al sinds 2020 in België en u bent pas in augustus 2022 naar het Rode Kruis gegaan om een aanvraag in te dienen om uw familie op te sporen. Ook dit mag verbazen. U verklaarde dat u niemand kende in België. Het was pas op het moment dat u een sociaal assistent toegewezen kreeg die Arabisch sprak dat u te weten kwam dat er een dergelijke dienst bestond. Nu kan er wel verondersteld worden dat u, wanneer u daadwerkelijk uw familie verloren was onderweg, de afgelopen twee jaar meer in het werk gesteld zou hebben om uw familie te vinden. U verbleef in opvangcentra waar er meerdere Arabisch- of Koerdisch-sprekende verzoekers verblijven die u in de afgelopen twee jaar hadden kunnen informeren over het bestaan van de tracing-dienst. Voorts is het vreemd dat u zelf niets ondernam en simpelweg afwachtte. U dacht dat de overheid hiervoor meer middelen had, zo verklaarde u (CGVS p.17). Nu kan er aangestipt worden dat het beroep doen op sociale media eveneens een voor de hand liggende optie is om informatie aangaande uw familie te weten te komen. U had echter geen verstand van dergelijke zaken, zo liet u optekenen (CGVS p.17). Ook dit keer kan er aangestipt worden dat wanneer u daadwerkelijk uw familie verloren was, u wel meer initiatief zou tonen of hulp zou vragen om hen terug te vinden. Ook al zou u zelf niet vertrouwd zijn met sociale media, kan u mits enige hulp eenvoudig een sociale media profiel maken om zo contact te zoeken met uw familie, dorpsgenoten of stamleden om zo te weten te komen waar ze zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De kopie van uw identiteitskaart is een document dat weinig bewijswaarde bevat daar het gemakkelijk te vervalsen is. Bovendien is het slechts een indicatie van uw identiteit en afkomst. Normaliter beschikken Irakezen naast een identiteitskaart eveneens over een nationaliteitsbewijs, een rantsoen- en woonstkaart. U legt enkel een kopie neer van uw identiteitskaart. Uw origineel document zou nog bij uw vader zijn. U verklaarde voor het instappen bij de smokkelaars een kopie genomen te hebben van de identiteitskaart. Het is in dat opzicht wel merkwaardig dat u wel een kopie neemt van uw identiteitskaart maar niet het telefoonnummer van uw vader noteert of opslaat (CGVS p.11). Het document van de tracing dienst van het Rode Kruis toont enkel aan dat er, op basis van uw verklaringen, een dossier werd geopend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de controle over de provincie verdeeld is over verschillende veiligheidsactoren en niet overeenkomt met de officiële grenzen ervan. Zo staan de districten Akre en Sheikhan onder de controle van de Kurdistan Regional Government (KRG), die verder ook de feitelijke controle heeft over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya. Er is een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en de ontoereikende controle over hen door de centrale overheid kan voor problemen zorgen. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats, het merendeel in het district Mosul. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel relatief laag. Burgerslachtoffers vielen voornamelijk bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. ISIS gebruikt de provincie ook als een logistieke hub. In de provincie Ninewa worden er naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS ook grondoperaties door de PMF en ISF tegen de organisatie uitgevoerd. Omgekeerd voerde ISIS op haar beurt aanvallen uit op de aanwezige veiligheidsactoren en op burgers. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke acties valt, beperkt is.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de eerste negen maanden van 2021 in de districten Sinjar, Sheikhan en Akre stellingen aan van de Koerdische PKK en de aan hen gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), gewapende eenheden van de Yezidi gemeenschap die officieel deel uitmaken van de PMF. Naar aanleiding van de aanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar. Voor zover de beschikbare informatie hierover gegevens bevat, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat ruim 4,9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Ninewa is in 2021 nog steeds de provincie waar het hoogste aantal IDP's, 256.034 personen, verblijven. Voorts waren er eind september 2021 ruim 1,9 miljoen personen teruggekeerd naar de provincie. Dit komt overeen met 74% van de totale populatie ontheemden. Het gros van deze terugkeerders werd in Mosul geregistreerd. Er zijn echter nog 669.133 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat eveneens het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en

woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren. In maart 2021 heeft de Iraakse overheid een actieplan gelanceerd om de vluchtelingenkampen te sluiten en de IDP's te helpen met hun terugkeer. In oktober 2020 werd het akkoord van Sinjar ondertekend door de centrale Iraakse overheid en de KRG. Het doel van dit akkoord is om de veiligheid en stabiliteit in de regio te herstellen door de ISF hiervoor verantwoordelijk te maken en andere gewapende groepen (zoals de PKK en PMU) op te roepen de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi te bevorderen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstige Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat ook in de voormelde County Guidance Note wordt aangegeven dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatieverrichtlijn zou lopen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hamed Agha. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht. Vervolgens citeert hij artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt hij dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd, rekening houdend met zijn specifieke profiel. Hij licht toe dat hij nooit naar school ging en "jarenlang" zijn geboortedorp moest ontvluchten. Verzoeker meent te zijn "gediscrimineerd tijdens zijn adolescentie en persoonlijke ontwikkeling" en stelt dat hij erg arm was en geen toegang tot onderwijs had toen hij terugkeerde naar zijn geboortedorp. De commissaris-generaal begaat volgens hem een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal niet draagkrachtig zijn en dat hij een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker stelt dat de vragen van de *protection officer* "soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel" en dat hij ze zo goed als hij kon beantwoordde. Hij wijst er verder op een coherent relaas te hebben afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Verzoeker meent aan te tonen dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening is gehouden met zijn ongeschoold profiel.

Ten aanzien van de overweging in de bestreden beslissing dat Al-Hashd Al-Shaabi blijkens de beschikbare informatie over voldoende manschappen beschikt die zich vrijwillig komen melden, zodat het slechts zeer weinig geloofwaardig is dat ze soennitische Koerden zouden verplichten om mee te strijden, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het is belangrijk op te merken dat de milities die deel uitmaken van de Hashed Al Shaabi-beweging beschuldigd zijn van talrijke oorlogsmisdaden, voornamelijk tegen soennieten³. Amnesty International heeft ook razzia's en standrechtelijke executies aan de kaak gesteld⁴ en opgemerkt dat de groep « Popular Mobilizations Units » waarvan Hashed Al Shaabi deel uitmaakt « Dans plusieurs provinces du sud, (...) ont exécuté ou tenté d'exécuter de manière extrajudiciaire des dizaines de militants »⁵ (vrije vertaling : "In verscheidene zuidelijke provincies hebben (...) tientallen militanten geëxecuteerd of een poging daartoe gedaan"). Het is derhalve onwaarschijnlijk dat de aanwerving louter vrijwillig was, afgezien van de in het besluit genoemde economische en prestige redenen. Zoals verzoeker zelf verklaarde in zijn persoonlijk onderhoud: ze gedragen zich als bandieten en terroristen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel de rekrutering soms vrijwillig is⁶, er veel gevallen zijn waarin de rekrutering gedwongen is (bijvoorbeeld : « There were also reports of local councils forcing displaced persons to volunteer for the PMF »⁷; vrije vertaling : « Er waren ook berichten over lokale raden die ontheemden dwongen zich als vrijwilliger aan te melden bij de PMF »).

De situatie moet derhalve worden beoordeeld in relatie tot de specifieke context van de verzoeker. In de eerste plaats was de periode waarin verzoeker werd aangeworven bijzonder gespannen in Irak. Zij ronselden dus zoveel mogelijk mensen, soms vrijwillig, soms gedwongen. Ten tweede legt verzoeker uit dat ze hun beweging overal wilden uitdragen en zich daarom op iedereen richtten - vooral op arme gezinnen in moeilijkheden, zoals dat van verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 7). De verzoeker verbergt niet dat ze over lonen en uitkeringen spraken, maar de druk werd op arme gezinnen gelegd om geen keuze te hebben, zoals in dit geval. Jonge jongens, zoals verzoeker, werden daarom gemakkelijk gemanipuleerd en gebruikt als huurlingen. Voorts merkt verzoeker op dat hij ook als tussenpersoon had kunnen worden gebruikt: tussen de militie en de bevolking (die de Hashed el Shaabi-militie niet vertrouwde), of met de soennieten en de Koerden. Bovendien was de verzoeker een herder die op het land werkte (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hij kende dus het gebied waarin hij woonde, wat een extra vaardigheid was waarvoor hij werd aangeworven. Tenslotte merkt de verwerende partij op dat de beweging "als een sjiiitische groepering die een hekel had aan Koerden en aan soennieten". Dit wordt bevestigd door internationale rapporten : « USDOS reported that in 2020 there were numerous cases of arbitrary arrests and detentions of Sunni Arabs by government forces and that Sunni Arabs were abused and tortured during arrest and pretrial detention »⁸ (vrije vertaling : "USDOS meldde dat er in 2020 talrijke gevallen waren van willekeurige arrestaties en detenties van soennitische Arabieren door regeringstroepen en dat soennitische Arabieren werden mishandeld en gemarteld tijdens hun arrestatie en voorarrest").

Verzoeker is inderdaad soennitisch (gehoorverslag CGVS, p. 4), maar dit is mogelijk een andere reden waarom hij onder dwang en niet vrijwillig is aangeworven. De werving van leden van een andere religieuze branche was gebruikelijk. Deze leden werden na het voltooiën van hun missie soms achteraf door de militie gedood. Dit bevestigt dus de verklaring van verzoeker. Deze vrees werd door de verwerende partij weliswaar opgemerkt, maar niet verder geanalyseerd. Verzoeker heeft dit echter uitdrukkelijk vermeld in zijn persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12)."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overweegt dat de diefstallen waaraan Al-Hashd Al-Shaabi zich in verzoekers regio bezondigde onvoldoende ernstig zijn om als vervolging te kwalificeren en verzoeker persoonlijk geen andere problemen met hen heeft gekend, repliceert verzoeker als volgt:

"Naast de door verzoeker aangevoerde aanwerving wenst hij te verklaren dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om alles te zeggen - zoals soms het geval is tijdens het onderhoud, wanneer de PO aangeeft "dat hij de situatie in het land van herkomst kent", waarmee hij aangeeft dat hij de algemene informatie niet nodig heeft -. De tolk zei verzoeker gewoon de vraag te beantwoorden, en verzoeker werd onderbroken. Verzoeker zei dat de beweging op dat moment werd beschouwd als een terroristische organisatie, en dat in 2020 een prominent lid werd gedood door Amerikaanse troepen. In zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat de inwoners van zijn regio werden vervolgd en onderdrukt door het Iraakse leger en Hashed el Shaabi (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoeker noemt ook bomaanslagen (gehoorverslag CGVS, p. 11), executies (gehoorverslag CGVS, p. 13) en het feit dat zij mensen slaan (gehoorverslag CGVS, p. 12)."

Wat betreft het verwijt dat hij niet op de hoogte is van de inhoud van de gesprekken die zijn vader zou hebben gehad met leden van Al-Hashd Al-Shaabi die wilden dat hij zich bij de groepering aansloot, stelt verzoeker als volgt:

"Allereerst wil verzoeker erop wijzen dat de manier van handelen in het gezin in sommige landen anders is. Thuis beslist zijn vader over alles, vertelt de andere gezinsleden niet veel (gehoorverslag CGVS, p. 15) en is zeer autoritair. De familie werd ook gescheiden tijdens het migratieproces. De verzoeker kon hem dus geen vragen stellen over wat er aan de hand was, en moest altijd zijn woord (van de vader) respecteren. De vader handelde in dit geval dus alleen, zoals hij gewoonlijk deed. Ten tweede was de situatie niet zo duidelijk als de verwerende partij beweert. Verzoekers vader had hem immers niet gewaarschuwd voor enig potentieel gevaar. Verzoeker heeft echter verklaard dat zijn vader al enige tijd wilde dat hij zich bij de militie aansloot: om problemen te vermijden en geld te verdienen (om aan de armoede te ontsnappen). Ze deden alles om de vader te overtuigen, maar de moeder was tegen. Omdat er geen oplossing meer was en de moeder zich bleef verzetten, is verzoeker vertrokken. Verzoekers vader heeft dit niet aan verzoeker meegedeeld om hem niet onnodig in paniek te brengen, aangezien de besprekingen nog aan de gang waren. Indien verzoeker die informatie had gekregen, zou hij van meet af aan hebben geprobeerd te vluchten. Het is ook mogelijk dat verzoekers vader de reis van het gezin in het geheim heeft gepland (door verzoeker beschreven : gehoorverslag CGVS, p. 5), waardoor hij zijn familieleden slechts beperkte informatie heeft moeten verstrekken."

Waar de commissaris-generaal het in de bestreden beslissing bevreemdend acht dat verzoeker in de periode tussen het eerste gesprek dat Al-Hashd Al-Shaabi met zijn vader zou hebben gehad en zijn vertrek gewoon verder werkte in de velden met de schapen en dat zijn broer, die een jaar jonger was, geen doelwit was, laat verzoeker het volgende gelden:

"Wat betreft het feit dat hij op het land werkte, omdat het gezin arm was en dit de belangrijkste bron van inkomsten was, was het onmogelijk ermee te stoppen. Voorts wordt verwezen naar de eerder gegeven uitleg over het feit dat hij hiervan niet op de hoogte was. Met betrekking tot het feit dat zijn broer geen doelwit was geweest, verklaarde verzoeker dat hem deze vraag niet was gesteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hoewel hij had kunnen uitleggen dat zijn broer klein, dun en mager was en dat zijn armen geen wapen zouden kunnen dragen - in tegenstelling tot verzoeker. Hij was dus geen doelwit om zich bij een gewapende militie aan te sluiten, hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud spontaan (gehoorverslag CGVS, p. 10) de vrees van zijn vader daarvoor heeft geuit."

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over de manier waarop hij in Turkije het contact met zijn familie zou zijn verloren, stelt verzoeker als volgt:

“Verzoeker wijst allereerst op het gebrek aan tact van verweerder. Hoewel dit geen grond voor omkering of nietigverklaring is, illustreert het perfect dat de verwerende partij systematisch de meest nadelige interpretatie van verzoekers verklaringen volgt.

Bovendien is de migratietocht een tijd van stress, fysieke en psychische schade en een totaal gebrek aan oriëntatie. In dit geval verzamelde de smokkelaar mensen in verschillende vrachtwagens alvorens aan boord te gaan - de fitte jongemannen werden aan de kant gezet (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het ging heel snel, er waren ongeveer tien families, en ze hadden geen tijd om afscheid te nemen, of om een nummer te nemen om contact te houden (het moment duurde niet eens 30 minuten). Het was donker (gehoorverslag CGVS, p. 16). Op dat moment had verzoeker geen geld en had hij zelfs niets te eten. Hun werd verteld dat ze elkaar in een veilig land zouden ontmoeten (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Uiteindelijk was dit niet het geval...

Wat verzoekers mobiele telefoon betreft, wordt hem verweten dat hij geen telefoonnummers heeft opgeslagen terwijl hij naar muziek luisterde. Inderdaad, voordat hij vluchtte, luisterde hij naar de radio op zijn telefoon terwijl hij op het land werkte. Maar hij had geen simkaart (gehoorverslag CGVS, p. 16). Zijn vader had er een, maar in Turkije moest hij een nieuwe simkaart halen. Ze hadden toch geen tijd om het nieuwe telefoonnummer te nemen, niet wetende dat ze gescheiden zouden worden.”

Aangaande de in de bestreden beslissing geuite bedenkingen bij zijn pogingen om zijn familie terug te vinden, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Wat het zoeken op sociale netwerken betreft, heeft verzoeker erop gewezen dat hij niet wist hoe hij een mobiele telefoon moest gebruiken. Hij gebruikte het alleen om naar muziek te luisteren.

Zoals hij in zijn persoonlijk interview (gehoorverslag CGVS, p. 17) uiteenzet, was het leven bovendien niet gemakkelijk toen hij in België aankwam - vooral wat de communicatie betreft. De verzoeker had tijd nodig om te wennen en zijn plaats te vinden. Hij werd eerst ondergebracht in een centrum in Namen, daarna in Luik. In Luik heeft de voor verzoeker verantwoordelijke maatschappelijk werker hem geholpen met andere procedures. Op een dag arriveerde een Arabisch sprekende maatschappelijk werker in het centrum. Verzoeker voelde zich niet goed, dus kwam de maatschappelijk werker bij verzoeker langs en vertelde hem vervolgens over de mogelijkheid om zich aan te melden bij het Rode Kruis. Voordien dacht verzoeker duidelijk aan zijn gezin, maar hij wist niet welke stappen hij kon ondernemen. Zodra hij dat deed, diende hij zijn aanvraag in.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat de door verzoeker neergelegde kopie van zijn identiteitskaart weinig bewijswaarde bevat, merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de gewoonte heeft alle documenten uit Irak te weigeren omdat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten geen waarde aan kan worden gehecht. Hij betoogt, onder verwijzing naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat de ontwikkelingen in Afghanistan in dit geval *mutatis mutandis* kunnen worden toegepast en dat documenten niet enkel dienen ter staving van verklaringen die door de commissaris-generaal als geloofwaardig worden aanzien. Hij licht verder toe dat zijn vader hem een kopie van zijn identiteitskaart had gegeven voor het geval zij zouden worden gearresteerd en om te bewijzen dat zij niet tot IS behoorden. Hij meent dat deze kopie ten minste moet worden beschouwd als *“prima facie bewijs”*.

Verder geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker haalt vervolgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan en verwijst in dit verband vooreerst naar de elementen van zijn vluchtrelaas, op basis waarvan hij meent een reëel risico op ernstige schade te lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien zou hij geen aanspraak kunnen maken op effectieve bescherming door de Iraakse autoriteiten, zo stelt verzoeker onder verwijzing naar het rapport *“Country Guidance Iraq 2021”* van EASO, waaruit hij citeert. In deze omstandigheden en rekening houdend met de veiligheidssituatie in Ninewa zijn er volgens verzoeker genoeg elementen om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. Hij meent daarvoor de subsidiaire beschermingsstatus te moeten krijgen.

Aangaande de veiligheidssituatie in Ninewa, wijst verzoeker er vervolgens op dat de situatie die Amnesty International in het *“Rapport annuel 2021”* van 29 maart 2022 beschrijft duidelijk aantoont dat in bepaalde regio's van Irak, waaronder zijn thuisregio, stelselmatig mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Onder verwijzing naar diverse rapporten van Cedoca, International Crisis Group en EUAA, betoogt verzoeker verder dat het aantal ernstige geweldsincidenten in de regio van Ninewa hoog blijft en het aantal burgerslachtoffers dat daarbij te betreuren valt de laatste jaren gestegen is. Verzoeker is van mening te

hebben aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zijn loutere aanwezigheid aldaar hem blootstelt aan een reëel risico te worden onderworpen aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert in dit verband aan “*dat hij een Koerdische soenniet is en dat burgers in zijn gebied het slachtoffer zijn van willekeurige aanvallen van verschillende strijdkrachten*”. Verzoeker merkt op dat de FOD Buitenlandse Zaken trouwens aanraadt om niet naar Irak te reizen wegens de veiligheidsproblemen, ter staving waarvan hij citeert uit het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Hij herinnert verder aan de rechtspraak van de Raad die geïnspireerd is door de *Elgafaji*-rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en meent dat hij een hoger risico loopt omwille van zijn kwetsbaar profiel. Verzoeker besluit dat er rekening houdend met de veiligheidssituatie in Ninewa en zijn persoonlijke situatie genoeg elementen zijn om zijn vrees in geval van terugkeer aannemelijk te beschouwen en herhaalt dat de beschikbare informatie aantoont dat de overheid geen effectieve bescherming kan bieden.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad wijst er bovendien nog op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts acht verzoeker artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen

die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij het CGVS niet kan overtuigen van zijn vrees bij terugkeer naar Irak te worden gerekruteerd door Al-Hashd Al-Shaabi, nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat Al-Hashd Al-Shaabi over voldoende manschappen beschikt die zich vrijwillig komen melden, zodat het zeer weinig geloofwaardig is dat ze soennitische Koerden zouden verplichten mee te strijden, (ii) de diefstallen waaraan leden van Al-Hashd Al-Shaabi zich in verzoekers regio bezondigden onvoldoende ernstig zijn om te kwalificeren als vervolging en verzoeker persoonlijk geen andere problemen met de groepering heeft gehad, (iii) hij niet kan overtuigen over het verloop van het contact tussen zijn vader en de leden van Al-Hashd Al-Shaabi, (iv) het evenmin kan overtuigen dat hij zijn familie onderweg verloren is en het contact tot op de dag van vandaag verbroken is, en (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, en omdat (B) er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en er geen elementen zijn die erop wijzen dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door dergelijk risico. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, in 2020 te hebben verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door Al-Hashd Al-Shaabi en samen met zijn ouders, broers en zus naar Turkije te zijn gevlucht. Daar zou verzoeker op een gegeven moment gescheiden zijn geraakt van de rest van zijn familie en sindsdien geen contact meer met hen hebben gehad.

De Raad is na lezing van het rechtsplegingsdossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door Al-Hashd Al-Shaabi niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden als volgt: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, d.d. 23 juni 2017) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kon overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan haar activiteiten. Er werd daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten werden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap opleverde. Ook nu ontbreekt het de PMU niet aan manschappen (zie infomap). Bovendien stelde u de groepering in uw regio voor als een sjitische groepering die een hekel had aan Koerden en aan soennieten. Ze reden rond in de regio met vlaggen waarop de beeltenissen van Hoessein en Ali te zien zijn (CGVS p.13). Er kunnen zich bijgevolg vragen gesteld worden waarom men u, een soennitische Koerd, zou verplichten zich aan te*

sluiten (CGVS p.10). U werd dit voorgelegd. Uw antwoorden hierop konden verre van overtuigen. U stelde dat ze iedereen rekruteerden, van Basra tot in Iran. U moest in Syrië gaan vechten en stelde dat u geëlimineerd zou worden als u niet meewerkte (CGVS p.13). Aangezien Hashed el Shaabi over voldoende manschappen beschikt die zich vrijwillig komen melden, is het slechts zeer weinig geloofwaardig dat ze soennitische Koerden zouden verplichten mee te strijden. U stelde dat Hashed el Shaabi al sinds 2017 de controle over de regio in handen heeft. U en de rest van de dorpelingen werden af en toe lastig gevallen door de groepering; zo stalen ze schapen of geiten of namen sigaretten en andere goederen mee uit de winkels zonder te betalen (CGVS p.12, p.18). Dergelijke handelingen zijn onvoldoende ernstig om te kwalificeren als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U heeft persoonlijk geen andere problemen gehad met Hashed el Shaabi (CGVS p.12)."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten of elementen aan die bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

De door hem gevoegde informatie aangaande de oorlogsmisdaden en mensenrechtenschendingen, voornamelijk tegen soennieten, waarvan de milities die deel uitmaken van Al-Hashd Al-Shaabi zijn beschuldigd heeft geen uitstaans met de informatie omtrent hun rekruteringspraktijken aanwezig in het administratief dossier en kan hierop geen ander licht werpen. Waar verzoeker het onwaarschijnlijk acht "dat de aanwerving louter vrijwillig was, afgezien van de in het besluit genoemde economische en prestige redenen", beperkt hij zich tot loutere speculaties die geen steun vinden in de beschikbare objectieve informatie die relevant is voor de vraag of de milities die deel uitmaken van Al-Hashd Al-Shaabi al dan niet onder dwang rekruteren. Waar verzoeker er nog op wijst te hebben verklaard dat de leden van Al-Hashd Al-Shaabi zich als bandieten en terroristen gedragen, herhaalt de Raad dat hun gedragingen op het terrein geen uitstaans hebben met hun rekruteringsbeleid, dat er blijkens de beschikbare informatie op gericht is nieuwe leden op vrijwillige basis te laten aansluiten.

Verzoeker doet aan het voorgaande verder geen afbreuk waar hij wijst op informatie waarin melding wordt gemaakt van dwang die door lokale besturen zou zijn uitgeoefend op IDP's (*Internally Displaced Persons*) om zich bij Al-Hashd Al-Shaabi aan te sluiten, hetgeen een specifieke context betreft die *in casu* niet aan de orde is. Verzoeker was immers geen IDP toen zijn vader in 2020 door Al-Hashd Al-Shaabi rechtstreeks zou zijn aangesproken in zijn geboortedorp. De verwijzing naar dergelijke specifieke gevallen van dwang, die vanuit lokale besturen in bepaalde gebieden van Irak zou zijn uitgeoefend op mannen van de daar aanwezige IDP-gemeenschap, is derhalve niet dienstig.

Wat betreft verzoekers specifieke context, haalt verzoeker vooreerst aan dat de periode waarin hij zou zijn aangeworven "bijzonder gespannen" was in Irak en dat Al-Hashd Al-Shaabi dus zoveel mogelijk mensen ronselde, soms vrijwillig, soms gedwongen. Verzoeker brengt evenwel geen enkel objectief element bij waaruit blijkt dat de organisatie in die periode zou hebben afgeweken van haar beproefde rekruteringsmethoden of er niet langer zou zijn in geslaagd om op die manier voldoende vrijwilligers te vinden.

Verzoeker beperkt zich tevens tot loutere beweringen waar hij poneert dat Al-Hashd Al-Shaabi "hun beweging overal wilden uitdragen en zich daarom op iedereen richtten – vooral op arme gezinnen in moeilijkheden, zoals dat van verzoeker". Er kan worden aangenomen dat de organisatie doelbewust rekruteert onder armere gezinnen die, net omwille van de financiële druk die zij ervaren, gemakkelijker te overtuigen zijn door de aantrekkelijke verloning die in het vooruitzicht wordt gesteld. Uit de beschikbare informatie blijkt inderdaad dat het aantrekkelijke loon voor tal van jongeren uit verpauperde regio's van Irak een belangrijke drijfveer is om zich aan te melden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", 23 juni 2017, p. 9-10). Een illustratie daarvan vormt ook een artikel waarnaar verzoeker verwijst en waarin kan worden gelezen dat honderden Koerden uit Halabja ertoe konden worden verleid Al-Hashd Al-Shaabi te vervoegen omwille van de hoge werkloosheidsgraad in hun regio (Kurdistan24, "Hashd al-Shaabi recruit Kurds in Halabja, take advantage of high unemployment", 19 maart 2017). Nu deze financiële stimulans duidelijk volstaat om vele nieuwe leden vrijwillig te doen aansluiten, is het niet aannemelijk dat Al-Hashd Al-Shaabi daarnaast ook druk gaat leggen op arme gezinnen "om geen keuze te hebben", zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert.

Waar verzoeker aangeeft "dat hij ook als tussenpersoon had kunnen worden gebruikt: tussen de militie en de bevolking (die de Hashed el Shaabi-militie niet vertrouwd), of met de soennieten en de Koerden", kan in het geheel niet worden ingezien wat hem, die zich niet vrijwillig aandiende bij de organisatie en wiens vader niet inging op de rekruteringsseis van Al-Hashd Al-Shaabi, tot een geschikte tussenpersoon

zou hebben gemaakt. Om dezelfde reden kan het niet overtuigen dat Al-Hashd Al-Shaabi verzoeker zou hebben willen rekruteren omdat hij als herder die op het land werkte het gebied waarin hij woonde kende en in die zin over een “extra vaardigheid” zou hebben beschikt. Er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat de militie van Al-Hashd Al-Shaabi, die verzoekers regio sinds oktober 2017 controleerden, drie jaar later wel voldoende mensen met terreinkennis in hun gelederen hadden, zodat zij niet hun toevlucht dienden te nemen tot een jonge Koerdische herder die zich niet vrijwillig aandient.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij het feit dat hij soenniet is noemt als “mogelijk een andere reden waarom hij onder dwang en niet vrijwillig is aangeworven”. Uit de beschikbare informatie blijkt dat behalve sjiieten ook leden van andere religieuze stekkingen bij Al-Hashd Al-Shaabi werden aangeworven doch niet dat dit onder dwang gebeurde. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Dat deze niet-sjiitische leden na het voltooiën van hun missie soms achteraf door de militie werden gedood, is een loutere bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft. Evenmin kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat verzoeker dit uitdrukkelijk zou hebben vermeld, zoals hij nochtans beweert.

Voorts is de suggestie in het verzoekschrift dat verzoeker behalve de door hem aangevoerde gedwongen rekrutering nog andere persoonlijke problemen heeft meegemaakt in zijn land van herkomst doch niet de mogelijkheid heeft gekregen om alles te zeggen, niet ernstig. Verzoeker bevestigde aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud alles goed te hebben begrepen en alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming te hebben kunnen toelichten. Verzoeker werd vervolgens uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd of hij nog iets toe te voegen of op te merken had (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoeker beweert dat hij onderbroken werd en dat de tolk hem zei gewoon de vraag te beantwoorden, maar licht niet toe welke belangwekkende en op zijn persoonlijke relaas betrokken elementen hij daardoor niet kenbaar zou hebben kunnen maken. Uit het gegeven dat Al-Hashd Al-Shaabi op het moment van de voorgehouden gebeurtenissen als een terroristische organisatie zou zijn beschouwd en een prominent lid in 2020 werd gedood door de Amerikanen kunnen in elk geval geen andere persoonlijke problemen worden afgeleid.

Waar verzoeker er nog op wijst te hebben verklaard dat inwoners van zijn regio werden vervolgd en onderdrukt door het Iraakse leger en Al-Hashd Al-Shaabi en melding te hebben gemaakt van bomaanslagen, executies en het feit dat ze mensen slaan, weerlegt hij niet dat deze verklaringen betrekking hebben op de algemene situatie in zijn regio van herkomst en hem noch zijn familie persoonlijk betreffen. Minstens blijkt het tegendeel nergens uit zijn verklaringen blijken.

De commissaris-generaal dient verder te worden bijgetreden waar hij geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen over het contact tussen zijn vader en leden van Al-Hashd Al-Shaabi en hierover in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert:

“U verklaarde dat Hashed el Shaabi uw vader eind september of begin oktober 2020 aangesproken had. Ze wilden dat u zich bij hen aansloot. U verklaarde dat Hashed uw vader in het totaal twee keer benaderde. U heeft er vreemd genoeg geen idee van wat er precies tussen uw vader en de leden van de groepering gezegd of afgesproken werd. U wist niet of uw vader al dan niet instemde met het voorstel van Hashed, of hij eventueel een excuus verzong of dat hij weigerde dat u zou deelnemen. U wist evenmin waar en wanneer u zich zou moeten melden (CGVS p. 13, p. 14). Dit alles is hoogst merkwaardig. Over het tweede gesprek had u ook geen informatie (CGVS p. 14). Aangezien uw rekrutering de reden zou zijn geweest waarom u en uw familie besloten het land te verlaten, kan er verwacht worden dat u hier meer over zou kunnen vertellen. Meer nog, hoewel uw vader reeds begin oktober zou zijn aangesproken door Hashed el Shaabi werd u hier pas een kleine maand later van op de hoogte gebracht door uw moeder (CGVS p. 12). Ook dit mag verbazen. In de periode tussen het eerste gesprek en het vertrek werkte u bovendien gewoon verder in de velden met de schapen. Het spreekt voor zich dat u in die hoedanigheid een gemakkelijk doelwit was. Het is bijgevolg bijzonder bevreesdend dat uw vader u niet zou hebben ingelicht over het gevaar dat u liep in de velden en de extra voorzichtigheid die u aan de dag diende te leggen wanneer u in aanraking zou komen met leden van Hashed el Shaabi. U verklaarde dat de leden van Hashed u nooit persoonlijk aangesproken hebben om u uit te nodigen om u bij hen aan te sluiten. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen. Moest men dermate geïnteresseerd geweest zijn in u kan er aangenomen worden dat ze u wel de vraag zouden stellen of u zich wenste aan te sluiten of u eventueel dwingen wanneer u op het veld aan het werk was. Er heeft zich niets in die trant voorgedaan. Voorts is het opmerkelijk dat ze enkel in u geïnteresseerd waren en niet zozeer in uw broer, die toch slechts een jaar jonger was en in 2020 dan ook al 19 jaar was (CGVS p. 14). Uit dit alles blijkt dat u niet kan aannemelijk maken dat Hashed el Shaabi u wilde rekruteren.”

Verzoeker biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde lacunes en inconsistenties in zijn verklaringen waar hij betoogt “*dat de manier van handelen in het gezin in sommige landen anders is*” en dat zijn vader zeer autoritair was. Het kan immers niet overtuigen dat verzoekers vader hem in het ongewisse zou hebben gelaten over de dreiging die hem boven het hoofd hing en alleen handelde, “*zoals hij gewoonlijk deed*”. Dat verzoekers familie gescheiden werd tijdens het migratieproces, waardoor verzoeker hem geen vragen meer zou hebben kunnen stellen over wat er aan de hand was, verklaart niet waarom verzoeker door zijn vader niet gewaarschuwd werd voor het potentiële gevaar dat uitging van Al-Hashd Al-Shaabi. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, kan nergens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader al enige tijd wilde dat hij zich bij de militie aansloot om problemen te vermijden en geld te verdienen, doch dat zijn moeder hiertegen was en dat hij uiteindelijk vertrokken is omdat zij zich bleef verzetten. Deze uitleg (*post factum*) strookt bovendien niet met het door verzoeker geschetste beeld van een zeer autoritaire vader die thuis over alles alleen besliste. Waar verzoeker oppert dat het mogelijk is dat zijn vader de reis van het gezin in het geheim heeft gepland “*waardoor hij zijn familieleden slechts beperkte informatie heeft moeten verstrekken*”, verklaart hij niet waarom hij zelf volledig in het ongewisse zou zijn gelaten, temeer daar hij zich verder met de schapen in de velden begaf. Het gegeven dat het gezin arm was, en bijgevolg de inkomsten uit het werk op het land nodig had, doet niets af aan de verwachting dat verzoeker minstens op de hoogte zou zijn gebracht van het gevaar dat hij liep zodat hij de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen wanneer hij in aanraking zou komen met leden van Al-Hashd Al-Shaabi.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd waarom zijn broer geen doelwit was van Al-Hashd Al-Shaabi. Verzoeker werd immers gevraagd of Al-Hashd Al-Shaabi enkel hem wou rekruteren, waarop hij bevestigend antwoordde en hem vervolgens gevraagd werd of Al-Hashd Al-Shaabi zijn broers dan niet wilde rekruteren. Verzoeker gaf daarop aan dat zijn (oudste) broer nog jong was (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). De bewering in het verzoekschrift dat zijn broer klein, dun en mager was en dat zijn armen geen wapen zouden kunnen dragen, is een loutere toevoeging *post factum* die niet kan overtuigen.

Tot slot kan verzoeker niet overtuigen van het feit dat hij het contact met zijn familie onderweg naar België zou zijn verloren en tot op heden niet zou hebben kunnen herstellen. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met recht als volgt:

“U bent volgens uw verklaringen samen met uw ouders, uw broers en uw zus vertrokken uit het dorp en naar Turkije gereisd. Op het moment dat jullie de vrachtwagen dienden te betreden, wilde de smokkelaar dat u in één vrachtwagen plaatsnam en de rest van uw familie in de andere vrachtwagen (CGVS p.15). U werd verteld dat jullie elkaar in ‘een veilig land’ terug zouden zien. U wist niet in welk land. U had het klaarblijkelijk niet gevraagd (CGVS p.15, p.16). Dat u, rekening houdend met de risico’s die dergelijke reis met zich meebrengen en de mogelijkheid om van elkaar gescheiden te geraken, op geen enkele manier iets met uw ouders had afgesproken om elkaar terug te vinden moest er iets mislopen (CGVS p.16), is weinig geloofwaardig. U kwam niet verder dan aan te geven dat jullie Irak wilden verlaten en naar een veilig land wensten te gaan (CGVS p.16). U had zelf een gsm, maar geen sim-kaart, zo verklaarde u. U gebruikte het toestel enkel om muziek mee te luisteren (CGVS p.16). Hoewel uw vader een smartphone had waar hij allerlei informatie op bewaarde, had u volgens uw beweringen zijn gsm-nummer niet. U zou het telefoonnummer van uw vader of van iemand anders met wie u contact kon opnemen als het verkeerd zou lopen, evenmin hebben opgeslagen (CGVS p.16). U verklaarde dat u van het platteland kwam en niet met gsm’s kon werken (CGVS p.16). Dit alles kan niet overtuigen. Als u muziek kan beluisteren via een gsm kan er vanuit gegaan worden dat u – of uw vader- eveneens telefoonnummers op het toestel kan opslaan. U werd verder gevraagd wat u sinds uw aankomst in België ondernomen had om uw familie terug te vinden. U had nog niets gedaan, zo verklaarde u. U bent al sinds 2020 in België en u bent pas in augustus 2022 naar het Rode Kruis gegaan om een aanvraag in te dienen om uw familie op te sporen. Ook dit mag verbazen. U verklaarde dat u niemand kende in België. Het was pas op het moment dat u een sociaal assistent toegewezen kreeg die Arabisch sprak dat u te weten kwam dat er een dergelijke dienst bestond. Nu kan er wel verondersteld worden dat u, wanneer u daadwerkelijk uw familie verloren was onderweg, de afgelopen twee jaar meer in het werk gesteld zou hebben om uw familie te vinden. U verbleef in opvangcentra waar er meerdere Arabisch- of Koerdisch-sprekende verzoekers verblijven die u in de afgelopen twee jaar hadden kunnen informeren over het bestaan van de tracing-dienst. Voorts is het vreemd dat u zelf niets ondernam en simpelweg afwachtte. U dacht dat de overheid hiervoor meer middelen had, zo verklaarde u (CGVS p.17). Nu kan er aangestipt worden dat het beroep doen op sociale media eveneens een voor de hand liggende optie is om informatie aangaande uw familie te weten te komen. U had echter geen verstand van dergelijke zaken, zo liet u optekenen (CGVS p.17). Ook dit keer kan er aangestipt worden dat wanneer u daadwerkelijk uw familie verloren was, u wel meer initiatief zou

tonen of hulp zou vragen om hen terug te vinden. Ook al zou u zelf niet vertrouwd zijn met sociale media, kan u mits enige hulp eenvoudig een sociale media profiel maken om zo contact te zoeken met uw familie, dorpsgenoten of stamleden om zo te weten te komen waar ze zijn."

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft in wezen steken in het zonder meer gewagen van een "*gebrek aan tact van verweerder*", het herhalen van zijn verklaringen over de precaire omstandigheden waarin hij en de rest van zijn familie gescheiden zouden zijn geraakt, het herhalen van zijn verklaring dat hij geen simkaart had, het zonder meer beweren (*post factum*) dat zijn vader in Turkije een nieuwe simkaart moest halen en ze geen tijd hadden "*om het nieuwe telefoonnummer te nemen*", het louter herhalen van zijn verklaring dat hij niet wist hoe hij een mobiele telefoon moest gebruiken en het herhalen van de moeilijkheden die hij in België kende op het vlak van communicatie. Zodoende weerlegt noch ontkracht verzoeker bovenstaande pertinente vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal met reden besluit dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij het contact met zijn familie onderweg is verloren is en tot op heden niet heeft kunnen herstellen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op elementen die raken aan de kern van zijn relaas en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Verzoeker laat verder na te concretiseren welke elementen die in zijn voordeel pleiten door de commissaris-generaal ten onrechte niet werden onderzocht.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken en dat hij zich daarbij niet kan verschuilen achter het feit dat hij erg arm was en geen onderwijs heeft genoten. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze deze elementen de gedane vaststellingen kunnen verschonen of verklaren of afbreuk vermogen te doen aan de redelijke verwachting dat verzoeker gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen aflegt over de feiten en gebeurtenissen waarbij hij persoonlijk betrokken was of die hem rechtstreeks aanbelangden en die de kern uitmaken van zijn persoonlijk relaas. Verzoeker toont bovendien niet aan dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou mogen worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. Waar zijn profiel van ongeschoolde schaapsherder door het CGVS niet in vraag wordt gesteld, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de hem gestelde vragen "*veel te uitgebreid waren voor zijn profiel*" of dat met dit profiel anderszins geen rekening zou zijn gehouden. Op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden vastgesteld dat verzoeker eenvoudige vragen werden gesteld, waarvan hij de inhoud en logica over het algemeen correct begreep. Er werden hem zowel open als gesloten vragen gesteld. Wanneer verzoeker aangaf een vraag niet te begrijpen of wanneer bleek dat hij naast de kwestie antwoordde, werd deze vraag herhaald of nader toegelicht (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4, 6, 7, 8, 11, 13). De gestelde vragen hadden betrekking op feiten en gebeurtenissen die volgens verzoeker de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit zijn land van herkomst, met name de door Al-Hashd Al-Shaabi ten aanzien van zijn vader geuite eis dat hij zich bij hen zou aansluiten, dan wel feiten en gebeurtenissen die zich tijdens zijn vlucht naar Europa zouden hebben voorgedaan en waarbij hij rechtstreeks en persoonlijk betrokken was. Zoals hoger reeds aangegeven, bevestigde verzoeker aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud alles goed te hebben begrepen en alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming te hebben kunnen toelichten (*Ibid.*, p. 18).

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij een coherent relaas heeft uiteengezet, "*zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen*", stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht. Het argument dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen werden weerhouden, is derhalve *in casu* niet relevant.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd kunnen bovenstaande vaststellingen en overwegingen niet in een ander daglicht stellen. De kopie van verzoekers identiteitskaart houdt slechts een indicatie in van zijn identiteit en herkomst, die *in casu* niet ter discussie staan. De brief van de tracing-dienst van het Rode Kruis kan enkel aantonen dat er op basis van verzoekers verklaringen een dossier werd geopend met het oog op het terugvinden van zijn familie. Hieruit blijkt niet dat verzoeker op heden geen contact meer heeft met zijn familie (AD, stuk 5, 'Documenten').

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In het licht van voorgaande vaststellingen is de vraag of verzoeker al dan niet de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan invoeren *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

2.2.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *EUAA Country Guidance: Iraq* van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EUAA Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 210-212).

De informatie die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift is, voor zover zij al specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop

bovenstaande analyse is gebaseerd en kan daaraan dus geen afbreuk doen. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. De Raad betwist op basis van de beschikbare landeninformatie niet dat er in Irak nog steeds aanslagen plaatsvinden waar burgers het slachtoffer van zijn, doch benadrukt dat de voorgaande conclusie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa gebaseerd is op een grondige en evenwichtige analyse van meerdere elementen, waaronder het aantal burgerslachtoffers dat bij geweldsincidenten te betreuren valt, en dat het enkele feit dat burgers het slachtoffer kunnen worden van het willekeurig geweld in Ninewa niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met zijn verwijzing naar een rapport van Amnesty International waarin melding wordt gemaakt van talrijke mensenrechtenschendingen in bepaalde regio's van Irak, waaronder zijn thuisregio, brengt verzoeker geen elementen of argumenten aan die een ander licht werpen op voorgaande analyse van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure nagelaten heeft het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. Waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij als Koerdische soenniet een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio, kan niet worden ingezien in welke zin verzoekers etnisch/religieus profiel hem méér zou blootstellen aan een dergelijk risico. De Raad benadrukt dat persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie geen elementen betreffen die impliceren dat de verzoeker om internationale bescherming specifiek wordt gevisieerd door de actoren van het in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde geweld, dat per definitie willekeurig is, en die dienen te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zou menen dat Koerdische soennieten worden gevisieerd door de aanwezige strijdkrachten in zijn regio, dient te worden opgemerkt dat nergens uit de beschikbare informatie blijkt, en verzoeker evenmin aantoont, dat in Ninewa sprake is van groepsvervolging van Koerdische soennieten, waardoor in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen worden aangenomen omwille van het loutere feit dat hij een soenniet van Koerdische origine is. *In casu* worden door verzoeker evenmin concrete en geloofwaardige persoonlijke elementen aangereikt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij als Koerdische soenniet gevisieerd werd in zijn land van herkomst dan wel zal worden gevisieerd bij terugkeer.

Daar verzoeker niet aantoont dat hij, al dan niet omwille van persoonlijke omstandigheden, in zijn land en regio van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, is de vraag of zijn nationale autoriteiten al dan niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden *in casu* niet relevant.

2.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BOUALLOUCH,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BOUALLOUCH

S. WILLAERT